

Arrest

nr. 175 344 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 juni 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaart op 16 augustus 2011 de verblijfsaanvraag van 30 juni 2011 onontvankelijk.

1.3. Verzoeker dient op 29 september 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelt op 9 november 2011 de ontvankelijkheid vast van de verblijfsaanvraag van 29 september 2011.

1.5. Bij arrest nr. 70 136 van 18 november 2011 gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over tot de nietigverklaring van de beslissing van 16 augustus 2011.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 2 april 2013 een beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvragen van 30 juni 2011 en 29 september 2011.

1.7. Bij arrest nr. 124 877 van 27 mei 2014 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 2 april 2013.

1.8. Verzoeker dient op 10 december 2014 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 februari 2015 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 10 december 2014 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 12 februari 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.12.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

[C., M. A. K.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Bangladesh

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel[187 van de wet van december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 02.04.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 30.06.2011 en 29.09.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 30.06.2011 en 29.09.2011 (zie bevestiging arts dd. 28.01.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 04.02.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 5 van wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

De “bevestiging” van een arts-adviseur van 28 januari 2015 waarnaar wordt verwezen en die verzoeker samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag op 10/12/2014 bij onze diensten ingediend te vergelijken met eerder ingediende aanvragen 9ter d.d. 30/06/2011 en 29/09/2011.

Ik verwijz hierbij ook naar mijn eerder advies op 18.03.2013.

Uit dit medisch getuigschrift d.d. 1/12/2014 en bijlagen blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de vorige medische attesten gevoegd bij de reeds behandelde 9ter aanvraag.

Deze 55-jarige man vertoonde een hartinfarct in 2006, waarvoor een passende behandeling werd uitgevoerd.

Er wordt ook behandeld voor een verhoogde bloeddruk en een lichte chronische nierinsufficiëntie die daardoor genormaliseerd zijn. Het resultaat was zeer bevredigend.

Wat de diabetes betreft en de nieuwe bevindingen van de coronarografie verwijs ik naar mijn vroeger advies.

Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene al jaren lijdt aan chronische aandoeningen en de nieuwe attesten bevatten alleen maar loutere symptomen en een opvolging van de reeds eerder ingeroepen diagnose.

Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf ogv artikel 9 ter en dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is gebleven ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag.

Doordat zij daarvoor enkel verwijst naar het medisch advies van haar raadgevend geneesheer dd 28/1/2015 waarbij zij onvolledige en onjuiste gevolgtrekkingen doet; zij stelt dat reeds uitgebreid werd ingegaan op de (die) gezondheidstoestand en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

Doordat trouwens dit advies zelf onzorgvuldig en onprecies is waar hij klaarblijkelijk bevestigt dat verzoeker reeds behandeld werd voor het hartinfarct en voor de lichte chronische nierinsufficiëntie en alleen verwijst naar de diabetes als te weerhouden ernstige ziekte.

Doordat zij tekort schiet aan haar eigen zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht inzake haar beslissingen;

Terwijl artikel 9 ter-§3, 5° als volgt luidt :

[...]

Terwijl de overheid bij het nemen van haar beslissingen zorgvuldig dient te werk te gaan en rekening dient te houden met alle relevante gegevens; Dat het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat zij zich baseert op correcte feitelijke gegevens, op volledige gegevens en dat zij deze correct beoordeeld.

Terwijl de gemachtigde van de Minister diegene is die de ontvankelijkheidsbeslissing neemt ogv artikel 9 ter §3,5° , waaruit men kan afleiden dat deze duidelijk moet rekening houden met alle elementen, niet enkel de medische elementen; dat het niet aan de raadgevend geneesheer toekomt om die beslissing te nemen, ook al kan men hem uiteraard een advies vragen inzake de medische elementen.

Terwijl de motiveringsplicht vereist dat de bestreden beslissing een antwoord biedt op de argumenten aangehaald door verzoeker in zijn nieuwe aanvraag :

Terwijl verzoeker in zijn nieuwe aanvraag uitdrukkelijk verwees naar het bestaan van nieuwe elementen waar hij stelde :

Thans is zijn medische toestand geëvolueerd; bovendien is de Rechtspraak nav een arrest dd 16/10/2014 van de Raad van state geëvolueerd; dit zijn nieuwe elementen die de nieuwe aanvraag rechtvaardigen.

en waar hij stelde dat :

de Heer [C.] lijdt aan :

1) Diabetes type 2 (gevolgd door specialist Dr [G.] - endocrinoloog)

2) Chronisch nierfalen ingevolge diabetes (gevolgd door specialist nefrologie Dr. [C.])

3) Ischemische cardiopathie (gevolgd door cardioloog Dr. [F.]).

De medische opvolging dient te gebeuren mits minstens driemaandelijke consultaties bij de verschillende specialisten én regelmatige controleconsultaties bij de behandelende generalist, Dr. [T.]; de medicamenteuze opvolging is nog complexer geworden en ik verwijs naar de volledige lijst die in het medisch attest (4) wordt opgesomd.

Bij stopzetting van deze behandelingen volgt de dood; ook met de gepaste behandeling – die trouwens levenslang vereist is- is de prognose nog gereserveerd omwille van de potentiële laattijdige complicaties van de diabetes type 2.

Ik verwijs graag naar de verdere toelichting en documentatie die Dr. [T.] nog in een bijkomend verslag overmaakt en waarbij trouwens nog melding wordt gemaakt van het chronisch anxio-depressief syndroom (5); tenslotte voeg ik het verslag bij ivm de coronografie (6).

De ernst van deze ziektes is dus (niet) te betwisten en medisch als vaststaand te beschouwen.

In die context verwijst de Heer [C.] dan ook naar het arrest van 16/10/2014 nr. 228 778 van de raad van State dat de autonome draagwijdte bevestigt van artikel 9 ter ogv het nationale recht en dus niet afhankelijk van de interpretatie van het Europees recht;

In die interpretatie, die betrokkene onderschrijft, wordt de verwijdering van een persoon die lijdt aan een ziekte die een reëel en actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit zelfs niet overwogen en dient hij geregulariseerd te worden.

In ondergeschikte orde wil de Heer [C.] nog wijzen op de beperkte beschikbaarheid en de absolute ontoegankelijkheid tot dergelijke behandelingen/opvolging in Bangladesh.

In het reisadvies dat België zelf geeft mbt reizen naar Bangladesh (7)staat letterlijk :

De gezondheidsfaciliteiten zijn rudimentair , vooral buiten de grote agglomeraties. Het is noodzakelijk om een goede reisverzekering af te sluiten, die een sanitaire repatriëring dekt, en uw dokter te consulteren voor uw vertrek.

Dit geeft duidelijk aan dat een degelijke behandeling in Bangladesh uitgesloten wordt ; het is dan ook overduidelijk dat personen die lijden aan chronische en complexe aandoeningen, zoals in casu het geval is, niet kunnen rekenen op een aangepaste behandeling/opvolging, omdat ze niet beschikbaar is, laat staan toegankelijk.

Bangladesh is een arm land waar de medische zorg niet beschikbaar is en zeker niet toegankelijk is. Het staat op de 142e plaats (tov de 21e plaats voor België) mbt de gezondheidsindex (8).

Gelet op zijn gevorderde leeftijd en zijn beperktere capaciteit om nog een inkomen te verwerven is het uitgesloten dat betrokkene zelf kan instaan in zijn land voor deze steeds intensiever wordende behandeling en opvolging.

Terwijl uit het administratief dossier en meer bepaald het voorgaande advies van de raadgevend geneesheer dd. 18/3/2013 blijkt dat het laatste medische attest dat in overweging werd genomen dateerde van 7/1/2013 en dat de raadgevend geneesheer tot het volgende besluit overging :

“I. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Deze 55-jarige man vertoonde een hartinfarct in 2006, waarvoor een passende behandeling werd uitgevoerd.

Er wordt ook behandeld voor een verhoogde bloeddruk en een lichte chronische nierinsufficiëntie die daardoor genormaliseerd zijn. Het resultaat was zeer bevredigend.

Betrokkene wordt wel behandeld met insuline, maar dit is een medicatie die overal ter wereld te vinden is, aangezien diabetes over heel de wereld verspreid is, en betrokkene dit ook reeds vertoonde alvorens naar België te komen.

De andere chronische aandoeningen zoals een verhoogde bloeddruk, en bij momenten verhoogd cholesterol zijn ook wereldwijd verspreide zaken, die wereldwijd behandeld worden. Overigens is er een stabiele nierfunctie. Verder vertoont hij ook een voor zijn leeftijd banale arteriosclerose. De vastgestelde oesofagitis kan aangepakt worden met dieetmaatregelen.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest. Er waren hier geen verdere hospitalisaties en ook geen acute opstoten.

De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in Bangladesh.

II. Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

Informatie afkomstig uit de MedC01-databank¹ van plaatselijke artsen die werkzaam zijn in het land van herkomst en die gecontracteerd zijn door het bureau van de medische adviseurs van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 17/06/2010 met uniek referentienummer BMA Case Reference BMA 4364 Intl. SOS reference AR004616 (bijgevoegd in het medisch dossier).

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat insuline beschikbaar is in Bangladesh.

Terwijl hieruit duidelijk blijkt dat de raadgevend geneesheer destijds :

- 1. Enkel een behandeling met insuline weerhoudt voor de diabetes en de beschikbaarheid (en toegankelijkheid onderzoekt voor deze specifieke medicatie, zonder meer)*
- 2. Geen onderzoek doet naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de opvolging door een endocrinoloog*

3. Geen behandeling weerhoudt, nog medicatie voor het chronisch nierfalen, noch de opvolging daarvoor door een specialist nefrologie

4. Geen kennis heeft van de coronografie dd behandeling weerhoudt nog medicatie voor de ischemische cardiopathie, nog opvolging door een specialist cardioloog.

Terwijl uit het thans bijgevoegde type medisch attest en de bijkomende medische info blijkt dat verzoeker daadwerkelijk een complexe mix van medicatie neemt voor de verschillende ernstige aandoeningen en driemaandelijks op consult moet gaan bij de respectievelijke specialisten die de behandelingen en hun wisselwerking nauwgezet opvolgen én bovendien regelmatige controleconsultaties bij de behandelend geneesheer.

Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing ook niet antwoordt op de argumenten inzake de beschikbaarheid van insuline en andere medicatie en opvolging;

Terwijl inzake de beschikbaarheid van de behandeling met insuline destijds reeds reserves werden opgeworpen doch dat verzoeker aldus het medisch advies dd 18/3/2013 "geen enkel document had toegevoegd om haar beweringen te staven".

Terwijl hij thans wel uitdrukkelijk verwijst naar het reisadvies van Buitenlandse Zaken en de rudimentaire gezondheidsfaciliteiten; dat trouwens volgens vaststaande rechtspraak het louter vermeld zijn op een lijst, niet garant staat voor een beschikbaarheid op alle niveaus en te allen tijde...

Derde onderdeel

Doordat de bestreden beslissing niet ingaat op de drastische verandering inzake interpretatie van artikel 9 ter ingevolge het arrest van de Raad van State;

Terwijl thans vaststaat dat in zake een aanvraag ogv artikel 9 ter duidelijk twee vragen onafhankelijk van elkaar dienen beantwoordt te worden, en dit op autonome wijze, onafhankelijk van artikel 3 EVRM, hetzij: -of er een ziekte voorligt die een reëel en actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene en zo ja wordt een verwijdering niet meer overwogen

-of er een ziekte voorligt die een zekere ernst vertoont doch de verwijdering niet uitsluit maar die in geval van verwijdering een onmenselijke of ontterende behandeling kan meebrengen voor de zieke indien er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Terwijl in dit geval de raadgevend geneesheer in zijn advies dd 18/3/2013 volgende redenering heeft gevolgd :

"Conclusie

...dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die in abstracto een reëel risico zou kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling in concreto beschikbaar en toegankelijk is in Bangladesh."

Terwijl hieruit blijkt dat de raadgevend geneesheer destijds een amalgaam maakte van de twee onderscheiden vragen en er dus geen correcte analyse van het dossier is gebeurd in toepassing van de huidige interpretatie van artikel 9 ter.

-Terwijl hierbij nogmaals benadrukt wordt dat de arts destijds zich beperkt heeft tot de diabetes aandoening en de behandeling met insuline.-

Dat de bestreden beslissing zich heeft beperkt tot een uiterst oppervlakkig onderzoek dat zeker niet adequaat is en dat zij zich zonder haar raadgevend geneesheer te brieven over de argumenten die in de nieuwe aanvraag stonden, de opdracht beperkten tot een vergelijking tussen de medische documenten bij de aanvraag dd 10/12/2014 en de eerder ingediende aanvragen;

Dat zij zich niet bekommerde om enige andere elementen en dat het nieuwe medisch advies eveneens oppervlakkig en onzorgvuldig is..."

2.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In deze beslissing wordt zo, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvragen op dezelfde rechtsgrond van 30 juni 2011 en 29 september 2011. Verweerder licht toe dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd is. In dit verband werden de bij de verblijfsaanvraag voorgelegde medische stukken voorgelegd aan een arts-adviseur, die bevestigde dat de aangehaalde gezondheidstoestand ongewijzigd is. De arts-adviseur geeft aan dat verzoeker zich reeds in het kader van de eerdere verblijfsaanvragen beriep op het gegeven dat hij een hartinfarct vertoonde in 2006 waarvoor hij werd behandeld, op het gegeven dat hij wordt behandeld voor een verhoogde bloeddruk en voor een lichte chronische nierinsufficiëntie die daardoor genormaliseerd zijn en waarvan het resultaat zeer bevredigend was en op het gegeven dat verzoeker aan diabetes lijdt. Hij stelt vast dat verzoeker al jaren aan chronische aandoeningen lijdt en de nieuwe attesten alleen maar loutere symptomen en een opvolging van de reeds eerder ingeroepen diagnose bevatten, om te besluiten dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt. Deze *'bevestiging'* van een arts-adviseur waarnaar wordt verwezen en die wordt bijgetreden, werd verzoeker samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht en kan dus worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. Er wordt ook nog geduid dat in de eerdere beslissing van 4 februari 2013 reeds werd ingegaan op de gezondheidstoestand alsook op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de als noodzakelijk weerhouden medische zorgen in het land van herkomst.

Verzoeker is van mening dat voormelde motivering niet als afdoende kan worden beschouwd, nu aldus niet alle door hem in zijn verblijfsaanvraag aangehaalde argumenten waarom er volgens hem sprake is van *"nieuwe elementen"*, werden beantwoord.

In zoverre verzoeker in dit verband allereerst verwijst naar het door hem in zijn verblijfsaanvraag ingeroepen argument dat zijn gezondheidstoestand is *"geëvolueerd"*, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk een antwoord hierop kan worden gelezen. Verweerder heeft zo gemotiveerd dat volgens hem de gezondheidstoestand ongewijzigd is. Hiertoe wordt verwezen naar een standpunt in deze zin dat een arts-adviseur heeft ingenomen na een vergelijking van de medische stukken zoals deze voorlagen bij de laatste verblijfsaanvraag en de medische stukken zoals deze voorlagen bij de eerdere aanvragen. De arts-adviseur lichtte in dit verband toe dat de bij de laatste aanvraag voorgelegde medische stukken andermaal wijzen op de – passende – behandeling die verzoeker kreeg voor een hartinfarct in 2006, op het gegeven dat verzoeker wordt behandeld voor een verhoogde bloeddruk en een lichte chronische nierinsufficiëntie die daardoor genormaliseerd zijn en op het gegeven dat verzoeker diabetes heeft. Er wordt aangegeven dat het chronische aandoeningen zijn waaraan verzoeker reeds jaren lijdt en de nieuwe voorgelegde stukken in dit verband alleen maar loutere symptomen en een opvolging van de reeds ingeroepen diagnose bevatten en deze niet wijzen op een gewijzigde gezondheidstoestand. Deze motivering laat verzoeker toe kennis te nemen van de redenen waarom geen nieuwe elementen op medisch vlak werden weerhouden. Verzoeker maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat de voorziene motivering op dit punt niet afdoende zou zijn in het licht van het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker wijst verder op de door hem in zijn verblijfsaanvraag aangehaalde *"beperkte beschikbaarheid en de absolute ontoegankelijkheid tot dergelijke behandelingen/opvolging in Bangladesh"*, waarbij hij verwees naar het reisadvies van België met betrekking tot reizen naar Bangladesh. De Raad stelt in dit verband vast dat verweerder in zijn beslissing heeft geduid dat hij in zijn eerdere beslissing van 4 februari 2013 reeds uitgebreid is ingegaan op de door verzoeker aangehaalde gezondheidstoestand én op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen. Impliciet doch zeker heeft hij aldus gemotiveerd dat de vraag naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen in het land van herkomst – en de door verzoeker voorgehouden ontoereikendheid op dit punt – reeds voorlag in het kader van de eerdere aanvragen. Ook op dit punt kan aldus worden aangenomen dat een motivering is voorzien. Andermaal brengt verzoeker geen concrete argumenten naar voor die de Raad toelaten vast te stellen dat de voorziene motivering niet afdoende zou zijn.

Ten slotte refereert verzoeker aan de door hem in zijn verblijfsaanvraag aangehaalde gewijzigde rechtspraak betreffende artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat de formele

motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen* in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet houdt in dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te worden verklaard indien “de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.” Het betreft aldus elementen waarop een aanvrager zich steunt teneinde aan te tonen dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De vraag naar de wijze waarop artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden geïnterpreteerd, staat hier evident los van. Aldus blijkt niet dat enige specifieke motivering in dit verband was vereist of dat het gegeven dat verweerder in zijn motivering niet specifiek is ingegaan op de aangehaalde gewijzigde rechtspraak tot gevolg heeft dat deze niet als afdoende is te beschouwen. Daarenboven merkt de Raad nog op dat verzoekers ingeroepen argument dat er sprake zou zijn van een “nieuw element” waar er intussen sprake is van een gewijzigde rechtspraak wezenlijk is gesteund op de premisse dat de beslissing in het kader van de eerdere verblijfsaanvragen is genomen op basis van een incorrecte interpretatie van de toepasselijke wetsbepaling waarbij het toepassingsgebied hiervan volledig wordt gelijkgesteld met dat van artikel 3 van het EVRM. In casu vindt zulks evenwel geen steun in de eerdere beslissing van 2 april 2013. In deze beslissing beperkte het gevoerde onderzoek zich zo geenszins tot het nagaan of er actueel al dan niet sprake was van een kritieke of zeer vergevorderde gezondheidstoestand die is vereist in het licht van artikel 3 van het EVRM, doch werd wel degelijk ook nagegaan of er onbehandeld of bij het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst of verblijf geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt. De thans door verzoeker aangehaalde passages in het aan voormelde beslissing ten grondslag liggende advies van een arts-adviseur – die qua woordkeuze mogelijk wat ongelukkig zijn – doen aan het voorgaande geen afbreuk. Aldus blijkt niet dat het betoog van verzoeker in zijn verblijfsaanvraag betreffende de gewijzigde rechtspraak in casu enige relevantie heeft. In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat verzoeker het vereiste belang heeft bij zijn betoog inzake de gewijzigde rechtspraak.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Aangezien in casu geen toepassing werd gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, bepaling die voorziet in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet geldt, kan verder niet worden ingezien hoe deze bepaling zou kunnen zijn geschonden.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de gemaakte beoordeling en hij aanvoert dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet luidde verder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De Raad benadrukt dat de bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet duidelijk zijn en geen interpretatie behoeven. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626). De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend.

In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoeker allereerst dat verweerder verwijst naar het advies van een arts-adviseur en daarbij *“onvolledige en onjuiste gevolgtrekkingen doet”*. Waar verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar de bevestiging van een arts-adviseur van 28 januari 2015 dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd is, blijkt evenwel niet dat hij een onvolledige of onjuiste gevolgtrekking maakt uit de inhoud van deze *“bevestiging”* door de arts-adviseur. Verzoeker licht dit door hem aangevoerde ook niet nader toe.

Verzoeker betoogt verder dat het advies van de arts-adviseur zelf onzorgvuldig en onvoldoende precies is *“waar hij klaarblijkelijk bevestigt dat verzoeker reeds behandeld werd voor het hartinfarct en voor de lichte chronische nierinsufficiëntie en alleen verwijst naar de diabetes als te weerhouden ernstige ziekte”*. De Raad stelt vast dat de arts-adviseur in zijn advies vaststelt dat uit een vergelijking van de medische stukken voorgelegd bij de eerdere aanvragen en deze voorgelegd bij de thans voorliggende aanvraag blijkt dat de ingeroepen gezondheidstoestand ongewijzigd is. Hij geeft hierbij aan dat verzoeker zich reeds in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag beriep op het gegeven dat hij een hartinfarct vertoonde in 2006 waarvoor hij passend werd behandeld, op het gegeven dat hij wordt behandeld voor een verhoogde bloeddruk en voor een lichte chronische nierinsufficiëntie die daardoor genormaliseerd zijn en waarvan het resultaat zeer bevredigend was en op het gegeven dat verzoeker aan diabetes lijdt. Hij stelt vast dat verzoeker al jaren aan chronische aandoeningen lijdt en de nieuwe attesten alleen maar loutere symptomen en een opvolging van de reeds eerder ingeroepen diagnose bevatten. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de arts-adviseur zich aldus steunde op onjuiste of onvolledige gegevens of aldus niet met de vereiste zorgvuldigheid te werk ging. Het door verzoeker aangehaalde standpunt van de arts-adviseur dat enkel de diabetes wordt weerhouden als zijnde een aandoening met een voldoende ernst, volgt verder niet uit de zogenaamde *“bevestiging”* van 28 januari 2015, doch wel uit het eerdere advies van een arts-adviseur van 18 maart 2013 zoals dit werd uitgebracht in het kader van de eerdere verblijfsaanvragen van 30 juni 2011 en 29 september 2011 en dat ten grondslag lag aan de beslissing van 2 april 2013. Deze beslissing en het hieraan ten grondslag liggende advies maken niet het voorwerp uit van huidig beroep. Verzoeker heeft de mogelijkheid gehad deze beslissing in rechte aan te vechten. Bij arrest nr. 124 877 van 27 mei 2014 werd het ingestelde beroep tot nietigverklaring door de Raad evenwel verworpen.

Verzoeker betoogt vervolgens dat het niet aan de arts-adviseur toekomt om een beslissing tot onontvankelijkheid te nemen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. De finale beslissing is in casu evenwel wel degelijk genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, en niet door een arts-adviseur. Er blijkt niet dat het de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou zijn toegestaan om, wat het medische luik betreft, een advies te vragen aan een arts-adviseur waarbij wordt gevraagd de medische stukken van een herhaalde verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te vergelijken met de medische stukken zoals deze bij een eerdere verblijfsaanvraag op deze rechtsbasis werden

ingediend bij het bestuur. Verzoeker erkent zo ook zelf dat deze mogelijkheid om een advies te vragen “uiteraard” bestaat.

In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de beoordeling dat, in tegenstelling tot hetgeen hij voorhield in de verblijfsaanvraag, zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is, benadrukt de Raad allereerst dat het gegeven dat in het kader van de eerdere aanvragen het meest recente medische stuk reeds dateert van 7 januari 2013 nog niet aantoonde dat verweerder of de arts-adviseur op incorrecte, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot hun beoordeling zijn gekomen. De loutere data van de voorliggende medische attesten, waarbij het evident is dat bij de laatste aanvraag ook meer recente medische stukken voorliggen, zegt niets over de vraag of de medische toestand zoals deze blijkt uit deze stukken ook is gewijzigd. Het is de inhoud van de voorgelegde medische stukken die doorslaggevend is. In dit verband wees de arts-adviseur erop dat verzoeker al jaren lijdt aan chronische aandoeningen en de nieuwe stukken alleen maar symptomen en een opvolging van de reeds eerder ingeroepen diagnose bevatten, om te besluiten dat de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand slechts wordt bevestigd.

Verzoeker citeert vervolgens uit het advies van een arts-adviseur van 18 maart 2013 dat ten grondslag lag aan de beslissing van 2 april 2013 waarbij de eerdere verblijfsaanvragen ongegrond werden verklaard. Hij stelt dat, gelet op dit advies, de arts-adviseur enkel een noodzaak van behandeling met insuline voor de diabetes weerhield en hierin geen onderzoek werd gedaan naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de opvolging door een endocrinoloog, van de behandeling en de opvolging door een nefroloog voor het chronisch nierfalen en van de behandeling en de opvolging door een cardioloog voor de ischemische cardiopathie.

Wat de eerdere verblijfsaanvragen betreft, maakte de arts-adviseur in zijn advies van 18 maart 2013 de volgende analyse van het hem voorgelegde medische dossier:

“Deze 55-jarige man vertoonde een hartinfarct in 2006, waarvoor een passende behandeling werd uitgevoerd.

Er wordt ook behandeld voor een verhoogde bloeddruk en een lichte chronische nierinsufficiëntie die daardoor genormaliseerd zijn. Het resultaat was zeer bevredigend.

Betrokkene wordt wel behandeld met insuline, maar dit is een medicatie die overal ter wereld te vinden is, aangezien diabetes over heel de wereld verspreid is, en betrokkene dit ook reeds vertoonde alvorens naar België te komen.

De andere chronische aandoeningen zoals een verhoogde bloeddruk, en bij momenten verhoogd cholesterol zijn ook wereldwijd verspreide zaken, die wereldwijd behandeld worden. Overigens is er een stabiele nierfunctie.

Verder vertoont hij ook een voor zijn leeftijd banale arteriosclerose. De vastgestelde oesofagitis kan aangepakt worden met dieetmaatregelen.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest. Er waren hier geen verdere hospitalisaties en ook geen acute opstoten.”

De arts-adviseur onderzocht vervolgens enkel de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de door verzoeker benodigde insuline.

De Raad stelt vast dat de in de thans voorliggende verblijfsaanvraag door verzoeker ingeroepen aandoeningen – met name diabetes type 2, chronische nierinsufficiëntie en ischemische cardiopathie (zie vraagstelling B in het standaard medisch getuigschrift van 1 december 2014) – op zich reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvragen van 30 juni 2011 en 29 september 2011. Zulks blijkt bijvoorbeeld uit een bij deze aanvragen voorgelegd standaard medisch getuigschrift van 22 september 2011. In onder meer dit laatste standaard medisch getuigschrift wordt ook reeds gewezen op een noodzakelijke opvolging door de behandelende arts alsook een cardioloog, een endocrinoloog en een nefroloog. Zoals ook blijkt uit voormelde passage in het medisch advies van 18 maart 2013 dient verder te worden aangenomen dat in het kader van de eerdere verblijfsaanvragen reeds sprake was van een (medicamenteuze) behandeling in België, niet enkel van de diabetes, maar ook van de verhoogde bloeddruk en de lichte chronische nierinsufficiëntie. De arts-adviseur oordeelde evenwel dat een behandeling hiervoor niet is vereist dan wel dat kan worden aangenomen dat, net als voor een bij momenten verhoogde cholesterol, de behandeling wereldwijd mogelijk is derwijze dat een nader onderzoek van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf niet is vereist. Ook wat de arteriosclerose en de oesofagitis betreft werd geen noodzakelijke behandeling weerhouden.

In zoverre verzoeker de bedoeling heeft aan te geven niet akkoord te gaan met de eerdere beslissing van 2 april 2013 en de hieraan ten grondslag liggende beoordeling in het medisch advies van 18 maart 2013 – waarbij enkel de beschikbaarheid en toegankelijkheid van insuline in het herkomstland werd nagegaan en niet van de behandelingen van de overige aandoeningen en evenmin de opvolgingen door de behandelende arts en de gespecialiseerde artsen –, benadrukt de Raad dat deze kritiek niet dienstig is in het kader van huidig beroep. De Raad spreekt zich thans enkel uit over de thans voorliggende beslissing van 3 februari 2015 en de hierin gedane vaststelling dat verzoeker ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag van 10 december 2014 geen nieuwe elementen heeft ingeroepen. Verzoeker heeft de mogelijkheid gehad de beslissing van 2 april 2013 in rechte aan te vechten, in het kader waarvan hij zijn kritiek op deze beslissing heeft kunnen voorleggen aan de Raad.

Verzoeker benadrukt dat uit de medische stukken gevoegd bij de thans voorliggende aanvraag blijkt dat hij een “*complexe mix van medicatie*” dient te nemen en driemaandelijks op consult moet bij de betreffende specialisten en regelmatig moet worden opgevolgd bij zijn behandelend geneesheer. Zoals reeds werd vastgesteld, was er in het kader van de eerdere verblijfsaanvragen reeds sprake van een regelmatige opvolging door de behandelde – al dan niet gespecialiseerde – artsen en van een behandeling niet enkel van de diabetes doch ook van de hartgerelateerde problemen en de chronische nierinsufficiëntie. Voormeld betoog van verzoeker – dat algemeen blijft – slaagt er niet in aan de hand van concrete medische vaststellingen in de door hem voorgelegde medische stukken aan te tonen dat de beoordeling dat er wat de gezondheidstoestand betreft geen sprake is van een nieuw element niet getuigt van een correcte feitenvinding, incorrect is of dat hierbij kennelijk onredelijk werd gehandeld. Verzoeker overtuigt geenszins dat er in het kader van zijn recentste aanvraag sprake was van een concreet, nieuw element inzake zijn gezondheidstoestand dat een hernieuwd inhoudelijk onderzoek ten gronde door de arts-adviseur noodzaakt en dat als gevolg heeft dat een hernieuwd onderzoek tot een andere uitkomst zou kunnen leiden. Verzoeker maakt zo geenszins met concrete argumenten aannemelijk dat hij thans nieuwe ziektes heeft ingeroepen, dat de graad van ernst van de door hem reeds ingeroepen ziektes wezenlijk is gewijzigd of dat er op het vlak van de (nood aan) behandeling zich wezenlijke wijzigingen hebben voorgedaan. Er blijkt zo niet dat de behandeling van de diabetes type 2 wezenlijk is gewijzigd derwijze dat het reeds gevoerde onderzoek van de arts-adviseur in dit verband, al is het ten dele, achterhaald zou zijn geworden. Evenmin brengt verzoeker thans argumenten naar voor die, wat de hartgerelateerde problemen en de chronische nierinsufficiëntie betreft, concreet duiden op een gewijzigde medische situatie derwijze dat de eerdere beoordeling in dit verband door de arts-adviseur dient te worden herbekeken. Bij gebreke aan het aanduiden van enig concreet aspect van zijn gezondheidstoestand dat bij nader onderzoek alsnog tot een andere beoordeling kan leiden, blijkt ook geenszins dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn betoog.

In zoverre verzoeker nog aangeeft dat de voorgelegde coronografie niet eerder voorlag, herhaalt de Raad dat het niet kan volstaan dat bepaalde stukken nog niet eerder voorlagen opdat er sprake is van een nieuw element. De arts-adviseur verwees in zijn “*bevestiging*” van 28 januari 2015 ook naar deze voorgelegde coronografie doch weerhield aldus nog geen gewijzigde gezondheidstoestand. Verzoeker toont het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling niet aan.

Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens behoren bovendien uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur. Het komt de Raad niet toe de beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

De Raad besluit aldus, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, dat verzoeker met zijn uiteenzetting geen concrete argumenten aanbrengt die afbreuk kunnen doen aan de beoordeling in de bestreden beslissing dat de ingeroepen gezondheidstoestand dezelfde is.

In een tweede onderdeel van het middel gaat verzoeker verder in op de door hem in de thans voorliggende aanvraag ontwikkelde argumentatie betreffende de beperkte beschikbaarheid en de ontoegankelijkheid van de vereiste behandeling en opvolging in zijn herkomstland. Verzoeker benadrukt dat, waar in het eerdere advies van 18 maart 2013 hem nog werd tegengeworpen dat hij zijn beweringen betreffende de onmogelijkheid tot behandeling in zijn herkomstland niet staafde met enig stuk, hij in de thans voorliggende verblijfsaanvraag heeft verwezen naar het reisadvies van Buitenlandse Zaken voor Bangladesh waarin melding wordt gemaakt van rudimentaire gezondheidsfaciliteiten.

In dit verband herhaalt de Raad allereerst het reeds vastgestelde dat verweerder impliciet doch zeker op dit argument heeft geantwoord in de bestreden beslissing door aan te geven dat de vraag naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen in het land van herkomst – en de

door verzoeker voorgehouden ontoereikendheid op dit punt – reeds voorlag in het kader van de eerdere aanvragen. Verzoeker maakt aldus ook niet aannemelijk dat het bestuur louter de voorgelegde medische stukken in aanmerking zou hebben genomen, en niet zijn argumentatie in de verblijfsaanvraag zelf. De Raad herhaalt verder eveneens dat het niet is omdat een nieuw stuk werd voorgelegd dat er ook sprake is van een nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

In casu beriep verzoeker zich in zijn eerdere verblijfsaanvragen reeds op een voorgehouden onbeschikbaarheid en/of ontoegankelijkheid van de volgens hem noodzakelijke medische zorgen in zijn land van herkomst. Verzoeker behoorde hierbij reeds alle nuttige inlichtingen voorzien in artikel 9ter, § 1, derde lid van deze wet over te maken. De situatie op het vlak van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de volgens de arts-adviseur noodzakelijke medische zorgen maakte vervolgens het voorwerp uit van een onderzoek door deze arts-adviseur. Verzoeker was ook in de mogelijkheid om, indien hij de mening was toegedaan dat hierbij alsnog essentiële gegevens over het hoofd waren gezien, onjuiste feitelijke gevolgtrekkingen werden gemaakt of hierbij kennelijk onredelijk werd gehandeld, dit gevoerde onderzoek in rechte aan te vechten voor de Raad middels een beroep tegen de beslissing van 2 april 2013. De volgens verzoeker ontoereikende gezondheidssituatie in het land van herkomst werd aldus door hem reeds ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvragen en verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er op dit vlak sindsdien sprake is van een gewijzigde situatie. In het licht van hetgeen voorafgaat, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar het bestuur bijkomende inlichtingen betreffende de algemene gezondheidssituatie in het land van herkomst waarvan niet blijkt of niet wordt aangetoond dat deze wijzen op een gewijzigde situatie ter zake in vergelijking met de eerdere verblijfsaanvragen, niet weerhoudt als een nieuw element dat een nieuw onderzoek ten gronde zou noodzaken. Er anders over oordelen zou de aanvrager ook de mogelijkheid geven om ad infinitum nieuwe aanvragen op grond van dezelfde ziekte(s) in te dienen, hetgeen duidelijk niet strookt met het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat volgens vaststaande rechtspraak *“het louter vermeld zijn op een lijst, niet garant staat voor een beschikbaarheid op alle niveaus en te allen tijde”*, stelt de Raad vast dat dit in wezen andermaal een kritiek betreft op de eerdere beslissing van 2 april 2013 en het hieraan ten grondslag liggende medische advies waarin werd ingegaan op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de volgens arts-adviseur benodigde medische zorgen. Deze kritiek is niet dienstig in het kader van huidig beroep.

Ook het tweede onderdeel van het middel kan niet worden weerhouden.

Wat het derde onderdeel van het middel betreft, dat betrekking heeft op de gewijzigde rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat niet blijkt dat dit onderdeel van het middel vermag te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In het licht van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn de ter ondersteuning van een degelijke aanvraag ingeroepen elementen die elementen waarop een aanvrager zich steunt teneinde aan te tonen dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De vraag naar de wijze waarop artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden geïnterpreteerd, staat hier los van. Daarenboven werd ook reeds aangegeven dat verzoekers ingeroepen argument dat er sprake zou zijn van een *“nieuw element”* waar er intussen sprake is van een gewijzigde rechtspraak wezenlijk is gesteund op de premisse dat de beslissing in het kader van de eerdere verblijfsaanvragen is genomen op basis van een incorrecte interpretatie van de toepasselijke wetsbepaling waarbij het toepassingsgebied hiervan volledig werd gelijkgesteld met dat van artikel 3 van het EVRM. Zulks vindt evenwel geen steun in de eerdere beslissing van 2 april 2013. De Raad verwijst op dit punt naar de voorgaande bespreking dienaangaande.

Hoogstens is verzoekers kritiek, voor zover hij alsnog zou willen voorhouden dat in de eerdere beslissing van 2 april 2013 – gelet op de door hem aangehaalde rechtspraak van de Raad van State – een incorrecte toepassing zou zijn gebeurd van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alsook waar hij andermaal aanhaalt dat de arts-adviseur in zijn eerdere advies enkel de behandeling met insuline als noodzakelijk weerhield, te herleiden tot een kritiek op de eerdere beslissing van 2 april 2013 die inzake zijn eerdere verblijfsaanvragen werd genomen. Een dergelijke kritiek is niet dienstig in het kader van huidig beroep en staat los van de vraag of verzoeker ter staving van de thans voorliggende verblijfsaanvraag nieuwe elementen heeft ingeroepen. De Raad benadrukt dat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet los staat van de wettigheid van de beslissing waarbij een vorige

aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgewezen.

Ook het derde onderdeel van het middel kan niet worden weerhouden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS